MAARİF PLATFORMU BİLDİRİSİ

MAARİFİN İSTİKLALİ: BİRLİK VE DİRİLİŞ ÇAĞRISI

TAKDİM

Türkiye; Çekmeköy, Siverek, Kahramanmaraş ve Mersin'de vuku bulan, muallimlerimizin ve evlatlarımızın canına kasteden elim hadiselerin derin ızdırabıyla sarsılmıştır. Maarif Platformu olarak bizler, bu acı tabloyu sadece bir "güvenlik sorunu" olarak değil; bir asırdır medeniyet köklerimizden koparılan eğitim tasavvurumuzun, asli kimliğinden koparılmasının fert bir işareti ve ikazı olarak anlıyor ve yorumluyoruz.

Bugün şahit olduğumuz şiddet ve kültürel aşınma; Tanzimat'tan bu yana bünyemize zerk edilen, küresel protokollerle perçinlenen "yabancı yazılımların" artık toplumsal dokumuz tarafından reddedildiğinin en somut işaret fişeği ve feryadıdır. Bu feryat, bir bitişin değil; bin yıllık maarif geleneğimizin, şahsiyet mimarı muallimlerimizin ve fıtratına dönmek isteyen gençliğimizin **"yeniden diriliş"** çağrısıdır.

TEŞHİS

Vesayet Süreci ve 2005 Kırılması: Kimlik mühendisliğinin eğitim sahasındaki kurumsal yansıması, 1924'ten günümüze uzanan kesintisiz vesayet sürecidir. Tevhid-i Tedrisat ile atılan materyalist temeller, nihayetinde asimetrik anlaşmalar eliyle maarifimizin "yazılım merkezi" bütünüyle dışarıya ihale edilmiştir. İradenin küresel hegemonyaya teslim edildiği bu asırlık tahribatın son yıkıcı bir darbesi ise, 2005 yılındaki "öğrenci merkezli" felsefi savrulmadır. Bilgiyi evrensel hakikat ve hikmet zemininden koparıp tamamen rölatif bir biçimde kişiye endeksleyen bu yaklaşım, okuldaki ontolojik hiyerarşiyi yerle bir etmiştir. Sınıfta aktarılacak sabit ve mukaddes bir 'doğru' bırakmayan bu kurgu; ilmin mürşidi olan muallimi meşruiyeti elinden alınmış pasif bir "konu mankenine" indirgeyerek, eğitimin manevi otoritesini ve varlık sebebini bütünüyle tasfiye etmiştir.

Bu kurumsal tasfiyenin ardında yatan asıl tehlike, milletin ontolojik hafızasını silmeyi hedefleyen asırlık "kimlik mühendisliği" ve kültürel amnezi projesidir. Kökü kesilen bir ağacın çürümesi misali; zihni işgal edilmiş, vicdani referanslarını yitirerek şiddete meyleden bugünkü gençlik tablosu bu dayatmanın acı meyvesidir. Tarihini inkâr ederek istikbal arayan bu aşağılık kompleksi ve fıtrata yabancılaşma topyekûn reddedilmeden, bu topraklarda tam bağımsız bir medeniyet inşası ontolojik olarak imkânsızdır.

"Müşteri Haklıdır" Pedagojisi: 2010'lu yıllardan itibaren eğitim bürokrasisine sirayet eden siyasal popülizm, okulu bir "irfan yuvası" olmaktan çıkarıp, ticari mantaliteye içkin bir **"hizmet sektörüne"** dönüştürmüştür. Böylelikle "Veli memnuniyeti" adı altında meşrulaştırılan bu süreç, pedagojik otoritenin kapılarını açmış; okulun mahremiyeti, profesyonel olmayan müdahalelerle işgal edilmiştir.

Sözde öğrenci odaklı eğitim politikasıyla "Öğrenciyi üzeni ben de üzerim" şeklindeki üst düzey siyasi beyanatlar, ALO 147 ve CİMER gibi denetimsiz şikâyet hatlarıyla sahada somut bir baskı aracına dönüşmüştür. Öğretmenin üzerinde harici tasallut artmıştır. Bu durumda muallim, Cemil Meriç'in tabiriyle **"karın tokluğuna bakıcılık ve palyaçoluk yapan bir parya"** konumuna itilmiş demektir. Sınıfın gerçek hâkimi olması gereken öğretmen, bugün eli kolu

mevzuatla bağlanmış bir **"sistem figüranına"** dönüştürülmüştür. Disiplin yönetmeliklerinin caydırıcılıktan uzaklaşması ve "öğrenci odaklılık" maskesi altındaki şımartılmışlık, öğretmenin sınıftaki manevi otoritesini bütünüyle felç etmiştir. Sınıfta otoritesi sarsılan, her an şikâyet edilme korkusuyla yaşayan bir öğretmenden; şahsiyet inşası ve medeniyet tasavvuru beklemek, sosyolojik bir imkânsızlıktır.

Küresel Kuşatmanın Boyutları: Kökleri dışarıda olan mevcut düzen; AB, OECD ve UNESCO gibi küresel odakların müfredat vesayeti altında maarifimizi ruhsuz bir pazara, evlatlarımızı ise standart birer dişliye dönüştürmektedir. Eğitimin niteliğini sadece **PISA skorlarına ve standart test başarılarına indirgeyen OECD dayatmaları**, gençlerimizin ahlaki ve şahsi gelişimini bütünüyle yok saymaktadır. **Avrupa Birliği uyum yasaları ve Bologna süreci** gibi müktesebatlarla medeniyetimizin kadim bilgi tasavvuru, 'istihdam' odaklı dar kalıplara hapsedilmiş; **UNESCO'nun 'Küresel Vatandaşlık' projeleri** eliyle, toprağının ruhuna yabancılaşmış tek tip bir dünya insanı profili müfredatlarımıza kıyıcı bir şekilde işlenmiştir.

Bu sinsi kuşatma sadece okulla sınırlı kalmamakta, doğrudan aile kalemizi de hedef almaktadır. **BM Nüfus Fonu (UNFPA) gibi kurumların 'demografik mühendislik' projeleri** ve küresel ölçekte dayatılan **'toplumsal cinsiyet' eksenli uluslararası sözleşmeler** eliyle ebeveynin fıtri otoritesi aşındırılmaktadır. Anneyi evden koparıp babayı sadece "finansör" seviyesine indiren kapitalist çark, çocuğu ailesinden yalıtılmış bir 'nesne' olarak kurgulayarak aileyi mukaddes bir terbiye ocağı olmaktan çıkarmaktadır.

Bu çok boyutlu kuşatmanın en acı faturası; siyasi iradenin **devasa bir "donanım" (fiziki altyapı) inşa ederken, ona ruh verecek yerli "yazılımı" (medeniyet paradigmasını) üretememesidir.** Kendi fikri mimarimizi kuramadığımız için, Batı'nın iflas etmiş sosyolojik laboratuvarlarından ithal edilen reçeteler bünyemize şifa niyetine zerk edilmiştir. Ontolojik gerçekliğe aykırı 12 yıllık zorunlu eğitim cenderesi, öğretmenin manevi otoritesini sıfırlayan bürokrasi ve aileyi tahrip eden "cinsiyet" odaklı sözleşmeler; **yabancı bir organın yerli bedende yarattığı şiddetli bir "doku uyuşmazlığının"** ta kendisidir.

Bu ontolojik uyuşmazlık, toplumsal sahada bir **"Truva Atı"** etkisi yaratmıştır. "Manevi inşa" terk edilip salt maddi kalkınmaya odaklanıldığında, ithal teknolojinin kendi seküler sosyolojisini de gizlice bünyemize taşıdığı hesap edilememiştir. Teknolojiyi ve zenginleşmeyi değerden bağımsız, masum bir araç sanan bu körlük; **tüketim hırsını şükre, dünyevileşmeyi kutsala galip kılmış** ve gençliğimizi varoluşsal bir boşluğa sürüklemiştir.

Netice itibarıyla; maarif davamız sadece bir okul meselesi değil, bu küresel sömürü odaklarının zihni prangalarını parçalayıp tam bağımsızlık yolunda atılacak bir istiklal adımıdır. Kendi müfredatını kendi ruh köküyle yazamayan, öğretmenini küresel merkezlerin formatından kurtaramayan ve aileyi bu kapitalist kuşatmadan çekip alamayan bir sistem; taklitçiliğe ve nihai olarak yok oluşa mahkûmdur.

Maarif Platformu Olarak Tarihî Çağrımızdır: Muallimin onurunu, ailenin kutsiyetini ve evlatlarımızın fıtratını; maarifimizi okyanus ötesine ve Avrupa'ya bağlayan prangalarından, nesillerimizi PISA skorlarına mahkûm eden **OECD** dayatmalarından, "küresel vatandaşlık" adı altında milli kimliğimizi eriten **UNESCO** ve **Birleşmiş Milletler** projelerinden derhal kurtarmalıyız. **Milletimizin istiklal ve bekasını bu sömürü odaklarının insafına terk eden tüm protokoller yırtılıp atılmalı; maarifte tam muhtariyet ve yerli zihniyet dönemi başlatılmalıdır.**

YAPISAL SORUNLAR

Eğitimin önündeki en büyük engel sadece pedagojik değil, "Rant Bürokrasisi"dir. Hukuki mevzuat (iskelet) ile statükodan beslenen rant odaklı yapılar (kast sistemi) birbirini beslemekte ve eğitimde eğitimdeki yapısal tıkanıklığın temelini teşkil etmektedir. Buradaki **"rant"**; evlatlarımızın geleceğini heba eden sınav endüstrisi, test kitapçığı piyasası ve liyakati dışlayan bürokratik kadrolaşmadır.

Zorunlu Eğitim Cenderesi: Kabiliyet gözetmeksizin her çocuğu 12 yıl boyunca aynı dar kalıba hapseden 4+4+4 modeli, potansiyel usta ve sanatkârları okul sıralarında çürüten bir "kabiliyet katliamına" dönüşmüştür. Mesleğe, sanata ve ticarete meyilli gençleri "zorunlu eğitim" cenderesiyle lise ve üniversite sıralarına hapsetmek, bir neslin kabiliyetlerini kurutan pedagojik bir suikasttır. Eğitime karşı fıtri bir istidadı ve iştiyakı bulunmayan bir genci, zoraki bir eğitim süreciyle okul sıralarına mahkûm etmenin ne faydası var? Öyle ki ekonomik israftan psikolojik çöküşe, sosyal huzursuzluktan güvenlik zafiyetine kadar uzanan ağır faturasıyla yüzleşmenin vakti gelmiş ve çoktan geçmektedir. Fıtrata aykırı bu dayatma süratle terk edilmeli; insana güvenen, mahalli birimlere yetki veren ve genci erkenden hayata kazandıran esnek ve sivil modeller hayata geçirilmelidir. Mektep, diplomaya ayarlı bir "sektör" değil, şahsiyet dokuyan bir "terbiye ocağı" olmalıdır.

Dijital Suikast: Okulda anlam ve istikamet bulamayan gençliğin ruhsal boşluğunu "Dijital Suikast Eğitimi" veren karanlık dehlizlerde (vahşi oyunlar ve sapkın mecralar) doldurmaktadır. Gece gündüz sanal dünyada "öldürerek" seviye atlayan bir nesil için insan hayatı, mukaddes bir can değil, sadece tüketilecek bir "nesne" olduğu acı gerçeğine idrak edip, el birliğiyle tedbir almalıyız.

Bugün vatan savunması sadece sınırlarda değil, evlerimizin başköşesinde ve evlatlarımızın elindeki ekranlarda başlamaktadır. Küresel odakların aileye ve inancımıza yönelttiği "dijital füze rampaları" karşısında aydınlarımız, müstemleke borazanlığını bırakıp hakikatin sesi olmalıdır. Bu noktada ailelerle olan iş birliğiyle neslimizi bu sessiz suikasttan kurtaracak bir "mana kalkanı" inşa edilmelidir.

Meseleleri slogan seviyesinde bırakmamak ve toplumsal bir uzlaşı inşa etmek adına, aşağıdaki soruların "milli güvenlik" ciddiyetiyle masaya yatırılmasını ve cevap aranmasını teklif ediyoruz:

- **Esnek Müfredat ve Yerellik:** Merkeziyetçi ve tekelci yapıdan, devletin ana çerçeveyi çizdiği ancak yerel ihtiyaçların (tarım, sanayi, sanat vb.) dikkate alındığı **"Maarif Özgünlüğü"** modeline nasıl geçilir?
- **Öğretmenlik Vakarı:** Muallimin şahsiyetini koruyacak, ona kaybettiği disiplin ve rehberlik yetkisini iade edecek yasal zırh nasıl kurulur?
- **Dijital Hijyen ve Güvenlik:** 16 yaş altı evlatlarımızı zihni suikastlardan ve sapkın akımlardan koruyacak bir kanun teklifi, "özgürlük" tartışmalarına kurban edilmeden nasıl hayata geçirilir?
- **Mesleki Eğitimin İtibarı:** 4. sınıftan itibaren yetenek taraması yaparak, Ahilik ruhuyla harmanlanmış usta-çırak ilişkisini nasıl canlandırırız?
- **Ölçme-Değerlendirme Devrim:** Tek bir merkezi sınav yerine, "Gelişim Atlası" ve mülakatın şahsilikten arındırıldığı objektif sistemler kurulabilir mi?

Eğitimde Sivilleşme ve Fıtrat: Türkiye'deki eğitim tıkanıklığı, devletin halkına güvenmeyerek müfredattan mevzuata her şeyi tekeline almasından kaynaklanan merkeziyetçi bir "zırh" gibi nefes kesmektedir. Bu yapı, özel okulu dahi bir "şube memurluğuna" indirgeyerek yerel dinamikleri ve sivil şevki yok etmektedir.

Mevcut sistemde; öğretmenin, öğrencinin ve velinin iradesi yok sayıldığı gibi, yerel dinamikleri ve bölgesel potansiyelleri harekete geçirecek olan valilerin, mahalli idarelerin ve sivil toplumun katılımı da hantal bürokratik duvarlarla engellenmektedir. İnsana ve halkına güvenmeyen bu tekelci yapı, sivil inisiyatifi atıl bırakarak tek tipçi bir anlayışı dayatmakta; bu ise eğitimde verimliliği düşürüp, heyecan ve şevki yok ederek maarif davasını ruhsuz bir devlet mekanizmasına dönüştürmektedir.

Gerçek bir maarif tecdidi; eğitimin sadece mülkiyetinin değil, yönetim ve yönteminin de merkezden yerele doğru sivilleştiği, bölgesel güçlerin ve sivil desteklerin hür bir iradeyle sürece dâhil edildiği demokratik ve katılımcı bir modelle mümkündür.

Polisiye Tedbir Değil, Pedagojik İhya: Okullara polis görevlendirilmesi, iltihabı kurutmayan, sadece ağrıyı maskeleyen **"semptomatik"** bir müdahaledir. Polisiye tedbirler ağır bir antibiyotik gibidir; akut krizde hayat kurtarsa da sürekli kullanımı bünyenin kendi savunma sistemini (pedagojik disiplini) imha eder. Şiddet bir "haddi aşma" halidir; sınırların bulanıklaştığı bir iklimde ordu da yığılsa sükûnetin sağlanması mümkün olmayacaktır.

Otoritenin Kaynağı: Üniforma Değil, Vakar: Okulu ayakta tutan şey kapıdaki üniformanın caydırıcılığı değil, sınıftaki **muallim vakarı** ve okulun bir "edep ocağı" olma vasfıdır. Güvenliği dışarıdan ithal etmek, eğitimin kendi öz gücüne olan itimatsızlığın beyanıdır. Gerçek tedbir, polisi okula sokmak değil; okulun kendi disiplin zeminini ve öğretmenin sarsılan otoritesini yeniden ihya etmektir.

Bir Şahsiyet ve Ruh Mimarlığı Davası: Eğitimdeki her türlü yapısal reformun akıbeti, nihayetinde sahadaki en sarsılmaz aktörü olan muallimin şahsiyetine emanettir. **Nurettin Topçu'nun** veciz ifadesiyle muallim; sadece malumat aktaran bir teknisyen değil, talebenin ruhunu iman ve aşkla yoğuran bir "ruh mimarı"dır. Bilginin hikmetle harmanlandığı bu makamda otorite; yasal zorunluluktan değil, muallimin liyakati, ahlaki duruşu ve temsil vakarından neşet eden pedagojik bir çekim kuvvetidir.

Usta bir muallim için sınıf, idare edilecek bir kitle değil, şevkle işlenmesi gereken bir "insan cevheri"dir. Bu şahsiyet örneği zayıfladığında veya kurumsal kimlikle çatışan bir "rol modelliğe" evrildiğinde, en modern müfredat bile ruhsuz bir cesede dönüşür. Maarifte gerçek nitelik arayışı; muallimi sistemin figüranı olmaktan kurtarıp, onun mesleki standartlarını ve manevi otoritesini yeniden ihya edecek bir **"şahsiyet inşası"** mecburiyetidir.

ÇÖZÜM VE TEKLİFLER

Türkiye, **Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli**, **MESEM** ve **ÇEDES** gibi stratejik hamlelerle kendi medeniyet kodlarına dönüş iradesini güçlü bir şekilde beyan ederken, toplum vicdanında büyük bir makes bulan **Ramazan genelgesi** bu millî uyanışın en berrak ve sembolik bir yansıması olmuştur. **Maarif Platformu** olarak, Millî Eğitim Bakanlığı'nın zaman zaman gündeme getirdiği **karma eğitim** ve **zorunlu eğitim** gibi yapısal tıkanıklıkları aşma gayretini taktirle karşılıyoruz. Yine mesleki eğitimi fıtrata uygun şekilde diriltme yolundaki samimi çabalarını takdirle müşahede ediyoruz. Maarif Platformu olarak özellikle **Karma Eğitim*** ve **Zorunlu**

Eğitim** üzerine hazırladığımız raporlara yönelik başlatılan organize karalama kampanyaları Bakanlığın nasıl bir ideolojik kuşatma ve bürokratik barikatla karşı karşıya olduğunu açıkça deşifre etmektedir. Her şeye rağmen samimiyetle ekilen tohumların bütünüyle neşvünema bulabilmesi için, sistemin derinliklerine sızmış olan asırlık **"yabancı yazılımın"** ve zihniyet prangalarının tavizsiz bir şekilde temizlenmesi gerektiğine olan inancımızı korumaktayız.

Maarif Modelinin Tıkanıklığı ve Çıkış Yolu: Sivil Atılım: Yeni "Maarif Modeli", kâğıt üzerinde **"Kâmil İnsan"** ufkunu hedeflese de bu ideal henüz hantal bürokrasinin **"çelik zırhını"** parçalayacak bir iradeye dönüşememiştir. İyi niyetli bir niyet beyanı olarak yola çıkan bu model, devleti "tekelci işletmeci" rolünden kurtarıp halkın iradesine ve bölgesel potansiyele güvenen bir cesarete ihtiyaç vardır.

Yerli ve Milli Maarif Ufku: Bu ufuk, maarif sistemimizi küresel sömürü düzeninin ruhsuz bir dişlisi olmaktan kurtarıp, insanımızı kendi fıtratı ve medeniyet değerleriyle buluşturan bir **ontolojik kurtuluş** yoludur. Eğitim, sadece bir müfredat meselesi değil, "Kâmil İnsan" idealine yürüyen bağımsız ve milli bir ruhun ihyasıdır. Mehmet Akif, Said Nursi, Nurettin Topçu, Oktay Sinanoğlu, Sabahattin Zaim, İsmail Hakkı Baltacıoğlu, Mümtaz Turhan, Necip Fazıl Kısakürek ve Sezai Karakoç gibi mütefekkirlerimizin işaret ettiği "yerli ve milli maarif" ufku; eğitimi teknik bir bilgi aktarımı değil, bir **şahsiyet inşası**, iman, ahlak ve beka davası olarak görür ve görmeliyiz de.

Öte yandan bugün Almanya'nın başarısının sırrı olan **"Dual (İkili) Eğitim Sistemi"**, özünde **Hacı Bektaş-ı Veli** ve **Ahilik** teşkilatının usta-çırak disiplinidir. Tarihi kaynaklar, Avrupa'nın mesleki eğitim disiplinini Selçuklu ve Osmanlı **"Fütüvvetnameleri"** üzerinden tevarüs ettiğini doğrulamaktadır. Kendi cevherimizi terk etmek, bizi "diplomalı işsizler" ve "ara eleman açığı" kıskacına mahkûm etmiştir ki bu süratle aşılmalıdır.

Merkezi sınavların*** ezici baskısı ve eğitimi bir "pazar" haline getiren rant düzenine dair somut bir çözüm sunamayan mevcut yaklaşım; insanımızı edilgen bir "memur adayı" olma kıskacından kurtarıp, hayatın içinde değer üreten "üretken yapılara dönüştürülmelidir.

Tıkanıklığı Aşacak Anahtar: Gerçek Sivilleşme: Maarif modelinin ayağa kalkması ve hayata dokunması, ancak eğitimin üzerindeki devlet tekelinin kalkması ve **gerçek bir sivilleşme** ile mümkündür. Devletin asli görevi, işletmecilik değil; Doğu'nun kadim medrese birikiminden modern mesleki kurslara, dershanelerin dönüştüğü sivil merkezlerden "Ev Okulu" (Home Schooling) modellerine kadar tüm sivil girişimleri yasal bir statüye kavuşturup sistemin önünü açmaktır.

Bahsettiğimiz bu yapısal tıkanıklığı çözecek ve maarifin önünü açacak **sivil ekosistemin omurgası** şu temel teklifler üzerine yükselmelidir:

- **5+3 Kademeli Eğitim ve Şahsiyet İnşası:** İlkokul 5 yıl olarak kalmalı; bu safha not ve sınav kaygısından arındırılarak sadece ahlak, karakter ve temel insani değerlerin verildiği bir "şahsiyet inşa" dönemi olarak kurgulanmalıdır.
- **Erken Yönlendirme ve Ortaokul:** 3 yıllık ortaokul safhasından itibaren öğrenciler, sınav cenderesinden kurtarılarak fıtri yeteneklerine göre mesleki eğitime veya akademik branşlara yönlendirilmelidir.
- **Lise ve Üniversite Reformu:** Lise çağı, meslek öğrenmenin altın çağıdır. Gençlerin büyük çoğunluğu bu dönemde sanata, ziraata ve teknolojiye (üretim sahalarına) çekilerek hayatla erkenden tanıştırılmalıdır. Üniversiteler ise kapısındaki verimsiz

yığılmanın eritildiği, sadece üst düzey akademik derinlik ve ihtisasın hedeflendiği merkezler haline getirilmelidir.

TARİHİ EŞİK: YARATILIŞ KODLARIMIZA RÜCU VE MAARİF İSTİKLALİ

Son dönemde yaşanan acı tecrübelerin toplumda uyandırdığı infial, köklü bir maarif tecdidi için emsalsiz bir tarihi fırsata dönüşmüştür. Halkın biriken beklentisi ile devletin çözüm iradesinin aynı noktada buluştuğu bu eşik, her ne pahasına olursa olsun bir "zihni inşa" seferberliğiyle değerlendirilmelidir.

Milli İrade ve Yerli Duruş: Milli Eğitim Bakanı Sayın Yusuf Tekin şahsında yürütülen linç kampanyaları, aslında "yerli" olan her şeye karşı düzenlenen birer "intikam ayinidir." Kendi kültürüne yabancılaşmış zihinlerin bu saldırıları, yürünen yolun doğruluğuna en somut delildir. Ayasofya'nın zincirlerini kıran irade, eğitim sistemimizin üzerindeki zihni prangaları da söküp atacak ferasete ve kudrete sahiptir. Bizler, küresel sömürge sisteminin eğitimdeki "pazarlamacılarına" karşı uyanık kalarak hükümetimizin bu yerlileşme hamlesini kararlılıkla destekliyoruz.

Sivil Atılım ve Ahilik Modeli: Mesleki eğitim açığı, bir milli güvenlik meselesidir. Mevcut özel kurumlar "test fabrikası" olmaktan çıkarılıp Ahilik esaslı İhtisas Akademilerine dönüştürülmelidir. Bu dönüşüm, on binlerce eğitimciyi KPSS cenderesinden kurtarıp, gençlerimizi devlet kapısında bekleyen birer "bürokratik parya" olmaktan çıkaracak ve onları sahanın gerçek uzmanları kılacaktır. Vakit; rantın değil halkın, küresel projelerin değil tam bağımsız maarif şuurunun inkişaf ettirme vaktidir. Tüm paydaşları, yaratılış kodlarımıza anlam, değerlerimize yönelecek bu milli maarif nizamının harcına omuz vermeye davet ediyoruz.

Maarifimizi ruhsuz bir mekanizma olmaktan çıkarıp **"Hakka ve halka hizmet"** eksenli bir vakıf ruhuyla ayağa kaldırmak, eğitimde boşa geçen yılları budayacak ve beşeri sermayemizi kurutulmaktan kurtaracaktır. Gençlerimizi sanat ve ticaret gibi **"canlı"** yollara erkenden hazırlamak; evlilik yaşından istihdama, kamu kalitesinden toplumsal dirilişe kadar tüm içtimai yaralarımızın yegâne hal çaresidir.

Tarihini, mukaddesatını derin inancını ve ahlaki değerlerini eğitiminin omurgası yapamayan bir sistem, taklitçiliğe ve şiddete mahkûmdur. Valisinden velisine, ustasından müdürüne kadar her paydaşın hür iradesiyle dâhil olduğu bu yeni yapılanma; maarif davamızı bürokratik kuşatmadan kurtararak yeniden milletin ruh köküne bağlayacaktır. Muallimin itibarının iade edildiği, tekelci müfredatın yerini hikmete ve erdeme bıraktığı bu **uyanış fırsatını** sonuna kadar savunacağız.

Eğitimdeki kaosu teknik bir arıza sananlar, ruhun anlam dünyasından uzak bataklığın üzerindeki sinekleri kovalamaktadır. Oysa mesele bir "Ontolojik Kimlik Krizi"dir. Tarihini, mukaddesatını ve hikmet birikimini eğitimin omurgası yapamayan bir sistem, zorunlu olarak Batı taklitçiliğine ve şiddet sarmalına mahkûmdur. Kendi köklerinden koparılmış olmanın verdiği özgüvensizliği aşmanın tek yolu; eğitimin bir "ticari işlem" değil, bir **"şahsiyet ve karakter inşası"** davası olarak yeniden yorumlanması ve konumlandırılmasıdır.

El birliğiyle nesillerimizi siber dehlizlerde kimliksizleştiren küresel teknoloji devlerine karşı millî bir set çekilmeli; evlatlarımızı dijital suikastlardan koruyacak, değerlerimizle barışık yerli mecraların inşası stratejik bir öncelikle desteklenmelidir. Vakit; ithal modellerin

hegemonyasına ve pedagojik sömürgeleşmeye son verme, eğitimi dört duvarın ve yabancı merkezli yazılımların kuşatmasından kurtararak tam bağımsız maarif idealini ayağa kaldırma vaktidir.

Maarif Platformu

Maarif Platformu Raporları:

***Karma Eğitim:** https://www.maarifplatformu.com/karma-egitim-raporumuz-guncellendi/

****Zorunlu Eğitim:** https://www.maarifplatformu.com/turk-egitim-sistemi-ve-zorunlu-egitimin-yansimalari-calistay-raporu/

*****Ölçme Değerlendirme:** https://www.maarifplatformu.com/yeni-bir-olcme-degerlendirme-vizyonu-sonuc-raporu/

Editörler: Ahmet Kırkkılıç, Osman Çakmak ve Tahsin Gülhan

Maarif Platformu İlim Danışma Heyeti (Bildiriye Katkı Sunanlar):

- **Dr. Öğr. Üyesi Adnan Küçük** – Kırıkkale Üniversitesi, Hukuk Fakültesi
- **Doç. Dr. Ahmet Kavlak** – Iğdır Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi
- **Prof. Dr. Ahmet Kırkkılıç** – Atatürk Üniversitesi, Eğitim Fakültesi (e.)
- **Prof. Dr. Burhan Akpınar** – Fırat Üniversitesi, Eğitim Fakültesi
- **Prof. Dr. Hayri Bozgeyik** – Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Hukuk Fakültesi
- **Prof. Dr. İsmail Sağlam** – Bursa Uludağ Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi
- **Doç. Dr. Mehmet Ali Gündoğdu –** İstinye Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi
- **Doç. Dr. Mehmet Nur Tuğluk** – Yıldız Teknik Üniversitesi, Eğitim Fakültesi
- **Prof. Dr. Mustafa Gündüz** – Yıldız Teknik Üniversitesi, Eğitim Fakültesi
- **Prof. Dr. Osman Çakmak** – İstanbul Rumeli Üniversitesi, Sanat Tasarım ve Mimarlık Fakültesi
- **Doç. Dr. Ömer Uysal** – Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Fakültesi
- **Prof. Dr. Said Ceyhan** – Bartın Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi